

Завжди був на передньому краї

Олександр ПАНЧЕНКО

МАЙОР, командир батальйону. Служив у 21-ій окремій бригаді охорони громадського порядку Центрального ОТО НГУ

Загинув 12 серпня 2016 року під час охорони українського блокпосту в районі м. Костянтинівка Донецької області.

Анатолій Сергійович Петренко народився 18 червня 1987 р. в місті Лебедин Сумської області у сім'ї лікарів.

Дитинство хлопця проходило в Сумах, де він закінчив школу № 29. За словами батька Сергія Лукича, з самого дитинства у Анатолія було загострене почуття справедливості, а в його душі жив глибокий патріотизм та любов до рідного народу.

Після закінчення школи вступив до Національної академії державної прикордонної служби України, де здобував знання та практику військової служби. Такий вибір обумовлений тим, що на відміну від обраної академії жоден ВУЗ України не мав кафедри кінології. Згодом по розподілу йому пропонують служити у внутрішніх військах, у зв'язку з чим переїхав до м. Золочев, що неподалік Львова.

Підйом кар'єрними сходинками відбувався поступово, але досить швидко. Від початку Анатолій був командиром взводу, де готували строківиків-кінологів, через деякий час став замполітом роти і врешті-решт – лейтенантом.

Впродовж служби показав себе як відповідальна і цілеспрямована особистість. Навіть під час міністерської перевірки його рота отримала першість. Зважаючи на високі досягнення військовослужбовця, йому пропонують перевестись до Кривого Рогу, де перебувала бригада внутрішніх військ, і стати заступником командира бригади по кінології. Звісно, від такої пропозиції хлопцю важко було відмовитись і, отримавши звання старшого лейтенанта, Анатолій продовжує займатися улюбленою справою. Але тривало це недовго. У внутрішніх військах була така система, що солдат часто

відправляли то супроводжувати інкасаторські машини, то виходили на охорону громадського порядку. І вже в 2013 році Анатолій Петренко потрапив на майдан, де стояв по той бік барикад разом з іншими солдатами та правоохоронцями, охороняв державні будівлі та підтримував правопорядок. На жаль, після кривавого завершення майдану спокій так і не наступив, адже розпочалися конфлікти в Криму, а згодом і на Донбасі. Анатолій був надзвичайним патріотом і завжди переживав за долю України. Часто говорив: «Треба – значить, треба», тому без роздумів поїхав на східну околицю країни, де очолив роту. Під час битви під Краматорськом і Слов'янськом проявив сміливість і не відступив перед ворогом. Серед товаришів по службі мав неабиякий авторитет, адже завжди знаходив гарне і потрібне слово для своїх друзів, з якими перебував на лінії вогню. Серед основних рис його характеру було те, що він не міг терпіти боягузтво. Під час чергового бойового зіткнення, коли командири заховалися в окопах, а вперед посилали бійців – виступив кардинально проти такої несправедливості.

У 27 років став майором, водночас – командиром батальйону. Завжди говорив, що буде во-

ювати скільки, скільки буде треба для України.

Серед найяскравіших подій, які згадують батьки та друзі, – весілля Анатолія, на якому замість урочистих фанфар чи веселої музики заспівав гімн України, причому це було наскільки широко, що у присутніх бігли мурашки по шкірі.

Під час одного з візитів до рідного міста Суми побачив, що на балконах та будівлях майорять безліч жовто-блакитних прапорів: «Я ніколи не думав, що в Сумах наскільки патріотично. Я розумію, за що ми воюємо, це наші люди, всі ми українці, ми повинні боротися одне за одного. Україну в нас ніхто не забере, бо вона в нас одна», – любив говорити Анатолій.

За словами батька Сергія Лукича, вибір професії сина був цілком усвідомлений і це була його улюблена справа. Натомість батьки не заперечували, а намагалися всіяко підтримувати цілком доросле та благородне рішення свого сина. «Держава мене вчила, одягала і виховувала. Я повинен їй за це віддячити», – говорив Анатолій Петренко.

Шкода, що за це довелося віддати своє життя. В переддень своєї смерті він говорив з батьками телефоном, казав, що все добре, і ні на що не скаржився.

Тєї трагічної ночі був черговим по батальйону. Та наступного дня телефон приніс печальну звістку. Судово-медична експертиза повідомила, що Анатолій Петренко загинув при виконанні службових обов'язків від серцевого нападу під час охорони українського блокпосту в районі м. Костянтинівка Донецької області. Та батьки не ймуть тому віри, адже ніколи проблем із серцем у сина не було, і продовжують шукати істинну причину. В жовтні Анатолій Петренко мав би отримати звання підполковника. У загиблого залишилась дружина та 1,5 річна дитина. Похований на Алеї Слави в Сумах 15 серпня. Прощалися з героєм у храмі Іоанна Воїна, віддати останню шану прийшли земляки, близькі і бойові товариші.